

РЕШЕНИЕ

№ 1035

гр. Варна, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Стаматов

при участието на секретаря Ана Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Мартин Стаматов Гражданско дело № 20213110105067 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. „XVIII-та” вр. гл. „XIII-та” ГПК.

Делото е образувано въз основа на искова молба подадена от „М.Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ ****, с която претендира да бъде прието за установено по отношение на Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „В. В.“ № ****, вх.**, ет.** ап.*** че съществува присъденото с издадена по ч.гр.д. № 15471/20120г. на ВРС заповед по чл. 410 ГПК вземане за сумите от: **160,99 лева** (сто и шестдесет лева и 99 ст.) - падежирали и непогасени лизингови вноски за главница, по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № *****г., дължима за периода от 22.06.2020г. до 28.09.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 01.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от **625,05 лева** (шестстотин двадесет и пет лева и 05 ст.), падежирали и непогасени лизингови вноски за възнаградителна лихва по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № *****г., дължима за периода от 22.07.2020г. до 28.09.2020г., сумата от **2,16 лева** (два лева и 16 ст.), представляваща неустойка за забава на плащане на лизингови вноски, начислена на основание чл. 15.1 от ОУ върху всяка закъсняла вноска за периода от 22.06.2020 г. до 28.09.2020 г.; сумата от **704,46 лв.** (седемстотин и четири лева и 46 ст.), представляваща неустойка за прекратяване на договора за лизинг

по вина на лизингополучателя, на основание чл. 15.5 от ОУ; сумата от **221,57 лева** (двеста двадесет и един лева и 57 ст.), представляваща разходи за заплатен данък по чл.*** и сл. от **** за 2020 г., на основание чл.***. от ОУ във вр. с чл. ***; сумата от **540 лева** (петстотин и четиридесет лева), представляваща разходи за възстановяване на лизинговия актив на основание чл. **** във вр. с чл.*** от ОУ; сумата от **650 лева** (шестстотин и петдесет лева), представляваща щети нанесени върху лизинговия актив по време на ползването му от лизингополучателя, на основание чл.**** във вр.с чл.*** от ОУ.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: Между страните е бил сключен Договор № *****г. за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизингов актив По него ответникът – лизингополучател получил на 29.10.2019г. л.а. „Т. К.-В.“, но не изпълнил задължението си да заплати вноските по погасителен план към договора с падежи 22.06., 22.07., 22.08., 22.09.2020г. и част от вноска с падеж 22.10.2020г. за периода от 25.09. - 29.09.2020г. На това основание ищецът – лизингодател развалил договора с писмено изявление получено от лизингополучателя на 18.09.2020г., като последният ползвал автомобила до 29.09.2020г., когато го върнал с писмен протокол. На лизингополучателя били начислени неустойка за забава и за предсрочното прекратяване на договора по негова вина, разходи за данъци и такси; разноски за възстановяване на владението на автомобила и нанесени вреди на лизинговата вещ. Предвид неизпълнението на задължението за плащане кредитора инициирал заповедно производство, в хода на което било уважено заявлението му и била издадена заповед по чл. 410 ГПК, с която била присъдена претендираната цена, срещу която длъжникът възразил и на това основание от съдът издал заповедта за изпълнение били дадени указания на ищеца да предяви иск да бъде установено съществуване на вземането, присъдено с нея. Претендират се разноските в заповедното и исковото производство

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК по делото не е постъпил писмен отговор от редовно уведомления ответник. В проведеното по делото на 24.03.2022г. открито съдебно заседание представител на ответника или упълномощено от него лице не се е явил, като ищеца, чрез процесуалния си представител е направил искане съдът да постанови неприсъствено решение. С протоколно определение от същата дата искането е било уважено от съда, предвид наличието на всички предвидени в чл. 238 ал.1 от ГПК предпоставки – ответникът не е представил в срок отговор на исковата молба, не се е явил в първото по делото заседание и не е направил искане делото да се разгледа в негово отсъствие, както и общите основания за постановяване на неприсъствено решение, изрично изброени в чл. 239 ал.1 от ГПК - на страните са указани последиците от неспазване на сроковете за размяна на книгата и от неявяването им в съдебно заседание.

Съдът намира, че от приложените към исковата молба и приети по делото

писмени доказателства – ч. гр.д. № 15471/2020г. по описа на ВРС; заверени за вярност копия на договор за финансов лизинг № ****, ведно с погасителен план, приемо-предавателен протокол, пълномощно за застраховане, декларация по чл. 4(7) и по чл. 6(5) т.3 от ЗМИП, общи условия, декларация за съгласие и обработване налични данни, стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредит, тарифа към общи условия; уведомление за прекратяване на договор от 18.09.2020г.; ППП от 28.09.2020г.; протокол за инспекция от 09.10.2020г.; договор от 29.05.2017г.; разписки, **се установява** съобразно изискването на чл. 239 ал. 1 т. 2 ГПК и вероятната основателност на иска с правно основание *чл. 415 ал. 1 т. 3 ГПК за вземане произтичащо от чл. 79 ал.1 ЗЗД*.

На основание чл. 78 ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноси, които според доказателствата за реалното им извършване - вносни бележки за държавни таксиса в размер на 241,92 лв. Съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съобразно нормите на чл. 78 ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПрП и НЗПП. Следва да се присъди и пълния размер на разностите по заповедното производство в размер на 108,08 лева.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК по отношение на „М. Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ *** и Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „В. В.“ № ****, вх.*, ет.*, ап.**, че съществува присъденото с издадена по ч.гр.д. № 15471/20120г. на ВРС заповед по чл. 410 ГПК вземане за сумите от: 160,99 лева (сто и шестдесет лева и 99 ст.) - падежирали и непогасени лизингови вноски за главница, по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № *****г., дължима за периода от 22.06.2020г. до 28.09.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 01.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от **625,05 лева** (шестстотин двадесет и пет лева и 05 ст.), падежирали и непогасени лизингови вноски за възнаградителна лихва по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № *****г., дължима за периода от 22.07.2020г. до 28.09.2020г., сумата от **2,16 лева** (два лева и 16 ст.), представляваща неустойка за забава на плащане на лизингови вноски, начислена на основание чл. 15.1 от ОУ върху всяка закъсняла вноска за периода от 22.06.2020 г. до 28.09.2020г.; сумата от **704,46 лв.** (седемстотин и четири лева и 46 ст.), представляваща неустойка за прекратяване на договора за лизинг по вина на лизингополучателя, на основание чл. 15.5 от ОУ; сумата от **221,57 лева** (двеста

двадесет и един лева и 57 ст.), представляваща разходи за заплатен данък по чл.52 и сл. от ЗМДТ за 2020 г., на основание чл.8.6. от ОУ във вр. с чл. 354 /2/ ТЗ; сумата от **540 лева** (петстотин и четиридесет лева), представляваща разходи за възстановяване на лизинговия актив на основание чл. 14.4 във вр. с чл.8.7.10 от ОУ; сумата от **650 лева** (шестстотин и петдесет лева), представляваща щети нанесени върху лизинговия актив по време на ползването му от лизингополучателя, на основание чл.14.3 във вр.с чл.14.2 от ОУ.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 ГПК Г. П. Т., ЕГН ***** да заплати на „М. Б.“ **, ЕИК ****, сумата от **341,92 лева**, представляващи разноси по настоящото дело и **108,08 лева** - разноси по ч.гр.д. № 15471/2020г. по описа на ВРС.

Решението на основание чл. 239 ал. 4 от ГПК е окончателно.

Съдия при Районен съд – Варна: _____